

tal — vagy más módon — mind az összeesés általi összesűrűdéstől, mind a netaláni túlságos szétbomlástól megóvassék. Ezen galyazat sűrűn körül ültetettvén bokrozattal, melynek alja szintén behintendő tuskékkal, bekerítetik tövises áthatlan sövénynyel. Csakhamar tapasztalni fogjuk, hogy a fa és környete ellepetik a legkülönbözőbb madarakkal, mint seregély, harkály, vadgalamb, rigó, cinke, billegény, gébics, pínty és a többi.

A városi kertekben is igen helyén volna ilyféle intézkedések tétele, melyeknek költsége csakhamar kárpátolva lenne azon haszonból, mely tisztán a „madár-torony“-nak lenne köszönhető. Mindenütt tömegesülnének továbbá az illető koru ifjak a „madár-védegyelet“ (madár-pusztítás elleni egyesület) alakítására, melynek feladata lenne a tavasz kedves énekesei érdekében ezen czikben említett irányban működni. (R—r.)

A melegnek befolyásáról az erdei növényzetre.

A minő jótékony hatású a meleg a növényzetre, ha mellette a talaj nedvességben hiányt nem szenved; ép oly kártékony annak hatása ellenkező esetben; mert a mellett hogy a növényeket nedveik túlságos elpárologtatására ingerli, egyúttal a talajt is felszárítja.

Leginkább szenvednek a hőség által azon fajok melyek már lombzatuk szerkezete által nedveik elpárologtatására hajlandók úgy-mint: a bükk, lúcz- és jegenyefenyő, kivált ifjúkorukban, midőn gyökérzetük a talajba eléggé mélyen be nem hatolhatott.

A levegőnek árnyékban magasabb hőfoka korántsem oly kártékony hatású; mint a napsugarainak közvetlen befolyása; mert, a hőség melyet ezek egy tárgyat érintvén előideznek, sokkal nagyobb annál; melyet a lég felvenni képes.

Minél függélyesebben eshetnek a napsugarak egy testre; annál több meleget képesek annak átadni; azért szenvednek, a dél, délkelet, és délnyugati lejtőkön növények legtöbbet a hőségtől.

Legkártékonyabb hatásuak a fajnövényzetre, a napsugarai akkor;

midőn azt két oldalról egyszerre érinthetik, ugyanis először közvetlenül, másodsor visszaverődés által. Ez eset gyakran a végvágásokban fordul elő, midőn a magfák sokáig fenhagyatván; végre oly ritkán állanak, hogy kérgök a napsugaraktól közvetlenül érintethetik, ez kivált a sima és világos színezetű kéreggel bíró fanemeknél tükör gyanánt hatván, a reá eső sugarakat azon szög alatt verik vissza, mely alatt tölök érintetett; úgy hogy a magfák közvetlen körületébeni aljnövés, mely még a magfák sűrűbb álltakor képződött egészen tönkre tétetik, s ezen helyeken mindaddig míg a napsugarakat visszaverő magfák el nem távolíthatnak semmi aljnövés sem várható.

Mély rétegű, vagy elég nedvességgel bíró talajon a növényzet könnyebben daczolhat a hőséggel.

A talajt ellepő fű és gaz, annak szárazságát csak fokozza, a harmatot és finomabb eső csapadékokat tőle felfogván; gyakran menthetők tehát a facseteték a kiszáradástól a gaznak a talajróli eltávolítása által, mert a harmat és eső a talajt közvetlenül érintvén a cseteték gyökeihez eljuthat. A növények kapáltatása szintén egy óvszer azok kiszáradása ellen; mert az egyenetlenné tett földfelület éjen át több meleget sugározván ki jobban kihül, s ennek következtében több vizgözt csapol le a légből; innét magyarázható miért szenvednek az aszálytól kevésbé, a faiskolák csetetéi, hol a talaj felkapálva és gáztól tisztán tartatik; mint az erdőtérekeni fű és gáztól beárnyalt cseteték.

Száraz talajon hol a fagytól nem igen kell tartani, nagyon korán áll be ama időpont, melynek leteltével a magfák az aljnövésnek inkább ártanak; mint használnak, a míg a cseteték kicsinyek és gyenge gyökérzetűek a felfák általi beárnyaltatás rájuk nézve nagyon jótékony hatású; de midőn a gyökérzet már annyira fejlődött, hogy a csetetét tápanyaggal kellőképp ellátni képes; a magfák további fenhagyása csak káros, felfogván a finomabb eső csapadékot, s meggátolván a harmat képződést is. —

Fagytól látogatott helyeken azonban a talaj rendszeren eléggé nedves, ilyenén a cseteték az aszálytól nem szenvedhetvén, a magfák fagyelleni védszerűl tovább fenhagyhatók.

Árnyas helyeken nőtt csemeték, nagyon könnyen kivesznek, ha a nap teljes behatásának kitett helyekre ültettetnek át; mert rendesen gyenge, s vékony kéreggel bírnak, mely hasonlóan a lombozathoz, hajlammal bír a nedv elpárolgatására, míg a szabadban felnötteknél az aránylag vastagabb kéreg ezt megakadályozza. Ha tehát déli lejtők kiültetésére ily csemetéket kellene felhasználnunk, legcélszerűbb azokat a kiültetés előtt közvetlenül a gyök felett elvagdalni; magától értetődően, hogy ez eljárás csak lombfáknál alkalmazható. (Csonkültetés).

Azonban nemcsak ifjú csemeték, de némely fanemeink tökéletesen kifejlődött példányai is szenvednek, ha a napbehatásának rögtön oly mértékben tétetnek ki, hogy az kérgöket közvetlenül érintheti, ilyenek: a bükk, gyertyán a jávorok, és a kőris; csak hogy ezeknél nem az egész törzs hal ki egyszerre; mint inkább a kéreg azon része szárad el s válik le, mely a naptól leginkább érintetik, s a törzs kivesztét csak akkor vonja maga után, ha aránylag nagyrésze száradt el a kéregnek. Ennek meggátlására kivált védtelen déli lejtőkön a vigályításokat valamint a vetényvágást is, gyengén véve, inkább gyakrabban ismételjük, hogy a kéreg a napsugarak behatásának elviselésére fokozatosan előkészíttessék.

Ha a nap a talajt közvetlenül érintheti azt többé kevésbé felszáritja: a szárazság következtében elvesztvén a televény alkrészei összefüggését a szelek által nagyon könnyen tova hordatik, s az ily módon elszegényedett talaj, alkalmatlan az anyafákról hulló mag befogadására. Nagyon célszerűtlen eljárás tehát aljnövés nélküli egyes tisztások vetényezésére, nagyon gyéren álló magfákat a vágásokban fenhagyni; hanem legajánlhatóbb mód az ily tisztások erdősítését, ültetés által pótolni.

Krascsenits Imre.

Elővigyázati szabályok a villám ellen.

Alig van szaktársaink közt, kit a zivatar el nem ért volna kirándulásai közben, s nem egy beszélhetné el közülünk, hogy minő benyomást tesz még a legbátrabb kebelre is, ha a villám közel hozzánk lecsap, s a legvastagabb törzset csupa forgácscsá szaggatja szét.